

SZÖVEG –
UNGVÁRY ZSOLT

KÉP –
PÁCZAI TAMÁS

SOROZAT –
CSALÁDI KÖRBE

AZ E-MAIL REJTÉLYE

Történnék az emberrel rejtélyes dolgok, amikre azt mondja: nagyon kíváncsi vagyok, lesz-e ennek valami racionális magyarázata. Előfordul, hogy soha nem derül ki a titok nyitja, máskor viszont megoldódik, és egészen egyszerű ok van a háttérben.

♦ Egyetemistaként például a BEAC pályájára jártunk teniszezni, mindig egy emeleti helyiségben öltöztünk át. Ám az egyik alkalommal felmentünk a lépcsőn, és az ajtó helyén fal fogadott, méghozzá nem valami friss kőművesmunka és meszelés, amivel egy hét alatt végezhetek volna. Tapogattuk a falat, fel-alá rohangásztunk, míg végül kijöttünk az épületből, és észrevettük, hogy egymás mellett két bejárat van, ami két különböző lépcsőházba vezet, és mi most a másikon mentünk be.

Hasonló élményem volt a minap: e-mailt kaptam Szám Kati főszerkesztő asszonytól. A tárgyban „Számla” üzenet szerepelt, a mellékletben egy fotó, amelyen egy asztalon kis kivágott papírlapok láthatók, rajtuk a „birodalmi”, „sólyom”, „lovag”, „lépegető”, „ezeréves”, „osztagos” és „roham” szavak. A kísérőszöveg pedig mindössze egy kérdés: „Szia, Zsolt, ebből kell összeraknunk a januári cikket?”

Úgy ültem a laptop képernyője előtt, mint hajdan a BEAC falát tapogatta. Ez mi? Odahívtam a családomat, hadd lássanak egyszer ők is UFÓ-t. Felismerték a kis papírlapokat a saját kézírásukkal: legkisebb fiam hétvégi zsúrára, a vetélkedőhöz készítették őket. Na de hogyan került ez a Képmás főszerkesztőjének a gépére? Honnan tudta, hogy nekem ehhez bármi közöm van?

Mint az X generációhoz tartozó digitális bevándorló használok és érteni vélem az e-mail, SMS fogalmait (az applikáció, twitter vagy hashtag már kínaiul hangzik), ezért úgy rekonstruáltam, hogy bizonyára az én e-mail-címemről elküldtem neki ezt a fotót, és ő most magyarázatot vár. Hát nem tudtam adni. Megnéztem az „elküldötték” mappában; én bizony nem küldtem ilyen e-mailt. Rádásul nem is fényképeztem le ezeket a kis papírokat. A gyerekek is esküdöztek, hogy ők sem. Egy anyuka ugyan ott volt a játék alatt a szobában, de miért fotózott volna, és pláne miért küldi el a nevemben a Képmásnak? Egyáltalán; mi ez az egész?

Mielőtt rossz apának tünnék, szeretném leszögezni, hogy igenis részt vettem a zsúrban. Nekem kellett az utolsó félórában lekötöni a srákokat diavetítéssel. Önök talán kacagnak ezen, de régebben más volt. Életünk első zsúráján, amit szülőként rendeztünk (1999-ben, középső és nagycsoportos óvodásoknak!) a buli huszonkettedik percében már úgy éreztük, megőrülünk. Fejünkön és ágyunkon ugrált és ordított hat-nyolc fékezhetetlen, dühöngő gyermek, akik attól nyugodtak el végre, amikor befűztem a *Tapsi és a villanyrendőrt* a diavetítőbe. Ez akkor még működött, ma már kicsit anakronisztikus. A lényeg, hogy a vetélkedő szervezéséből kimaradtam, amikor is a *Star Warshoz* kapcsolódó kifejezéseket kellett párosítani, erre szolgált a „lépegető”, az „ezeréves”, a „sólyom” és a többiek. Arra azonban, hogy minderről miért és hogyan szerzett tudomást kedvenc családi magazinom főszerkesztője, senki sem tudott felelni.

Számítástechnika ugyan nem, de telefon már az én gyerekkoromban is volt, ezért eszembe jutott, hogy fölhívjam Katit a magyarázatért. Kiderült, hogy a legutóbbi honoráriumomról kiállított számlát tartalmazó borítékban találták a rejtélyes szavakat, és ők fényképezték le. (Ezért nem ismerte fel közülünk senki az asztalt, amiken a cetlik sorjázta.)

„Hol tároltátok ti ezeket a papírosokat?” – dörrentem az asszonyra. „Hát hol másutt, mint egy borítékban.” „És hová tettétek a borítékot?” „Mit tudom én, valamelyik szekrény tetejére.”

Így már gyorsan összeállt a kép: megírva a számlát borítékkeresésre indultam, s belebotlottam ebbe az üresnek látszó tasakba. Ki a fene néz bele egy postatiszta borítékba, nem lapul-e benne egy birodalmi lépegető? Csak azt sajnálom, hogy nem láthattam kedves kollégáim arcát, amikor a számla mellől kipottyant az ezeréves sólyom. Végül pedig hadd válaszoljam meg ezúton a főszerkesztő asszony kérdését: „Igen, Kati, a januári cikket ezekből a szavakból raktam össze.” ♦